



Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*El cingle de Sant
Roc, situat a la
vall de Lémèna.
Foto de Jordi
Gironès*



Núm. 239
Març
abril
2002

CICLE VIES DE COMUNICACIÓ

12 abril — Conferència «La xarxa de carreteres moderna», per Jaume Font, a les 20,30 h a la SEAS

14 abril — Excursió al camí del carrilet d'Olot i al cingle de Sant Roc (Selva), amb sortida del Parador a les 7 h.

3 maig — Conferència «Els GR i els PR», per Fulgenci Baños, a les 20,30 h a la SEAS

5 maig — Excursió del coll de Merolla a Les Llosses (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

2 juny — Travessa d'Ulldeter a Núria (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

16 juny — Excursió de cloenda a la serra de Bufadors (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

21 abril — Excursió a la Cort Fosca i l'Espluga (serra de l'Obac). Informació al telèfon 93 371 51 98.

5 maig — Excursió a la Garrotxa. Informació al telèfon 93 371 51 98.

26 maig — Excursió als castells de Centelles i Castellcir (Osona). Informació al telèfon 93 371 51 98.

9 juny — Sortida literària de dia sencer als entorns de Cuixà i Sant Martí de Canigó (Centenari de la mort de Verdaguier). Informació al telèfon 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

6 i 7 abril — Excursió al pic de l'Estanyó (Andorra)

4 i 5 maig — Excursió al Pocets (Viadós)

18 al 20 maig — Excursió al pic Belloc (Banyeres de Luchon)

1 i 2 juny — Excursió a la Punta Alta (Alta Ribagorça)

15 i 16 juny — Excursió a l'Eriste Central (Viadós)

CICLE PER A JOVES

13 i 14 abril — Excursió d'alta muntanya al pic de l'Estanyó (Andorra)

25 maig — Excursió d'alta muntanya al pic del Carlit (Capcir)

29 i 30 juny — Excursió d'alta a la Punta Alta (Alta Ribagorça)

MARXA DE REGULARITAT

28 abril — XXVIII Marxa de Regularitat de la SEAS. El lloc i els detalls s'anunciaran en un full a part.

AMB MOTIU DEL CENTENARI DE MOSSÈN CINTO VERDAGUER

24 maig — Conferència «Verdaguer excursionista», per Isidor Cònsul, a les 20 h a la SEAS

QUÈ SERÀ DE COLLSEROLA ?

La Junta de la SEAS del passat 6 de novembre es va adherir al manifest *Per a un nou marc de protecció de Collserola* elaborat per la Plataforma Cívica creada per diferents entitats ecologistes i Associacions de Veïns dels municipis de l'entorn del parc. Aquest document denuncia els perills que amenacen Collserola i exigeix una revisió del Pla General Metropolità (PGM) que preveu una sèrie de terrenys *urbanitzables no programats*, (zones 21 segons la classificació urbanística), dins dels límits actuals del Parc.

En el terme de Sant Just Desvern hi ha dues grans bosses de terrenys qualificats com a "21". Una en el sector de can Cortès-can Biosca i l'altra inclou ca n'Oliveres, can Vilà i can Carbonell. La previsió edificadora dels dos sectors és de l'entorn de **1.500 habitatges!** i la major part del territori afectat és **dins dels límits del Parc**. Penseu quina seria la imatge de la vall de Sant Just amb cases fins a can Carbonell i amb tots els nous vials de connexió que necessàriament s'haurien d'obrir.

La contradicció entre el PGM i el Parc de Collserola és incomprensible, i més incomprensible és el fet que ni el Patronat, (ens que té com a raó de

ser la defensa i conservació d'aquest espai), ni des de cap municipi afectat, s'hagi fet gairebé res fins avui per solucionar aquesta contradicció. El perill d'urbanització de les zones 21 és avui un perill real per l'aprovació l'any 1998 d'una llei que **deixa en mans dels propietaris el poder de desenvolupar qualsevol terreny urbanitzable**.

És evident que la passivitat no pot continuar, les administracions han d'actuar d'immediat i anticipar-se als esdeveniments, el futur està en joc. Avui tothom s'omple la boca parlant de sostenibilitat i respecte al medi ambient però els fets demostren que hi ha poca cosa més que paraules per agradar l'electorat. **Cal demanar la desqualificació del sòl i cal negociar amb els propietaris**, alguns d'aquests amics i companys nostres. Tanmateix **la solució no pot ser una altra més que la compra d'aquests terrenys per part de les administracions públiques**. Cap inversió municipal estarà més justificada. I s'ha d'aconseguir també la implicació econòmica del Patronat, del Consell Comarcal, de la Diputació i de la Generalitat. Voler és poder. Volem salvar Collserola ?

ELS REFUGIS A CATALUNYA (Tipus i ubicació)

Jordi Embodas

Els tipus de refugis

En principi hauríem de triar entres dues qüestions: els tipus, i la ubicació dels refugis. Independentment de si la construcció de l'edifici ha estat aprofitada d'alguna obra anterior i arranjada per a aquesta funció, o bé de factura expressa. La construcció pot ser de fusta, totxo, pedra o metàl·lica.

Els tipus existents avui a Catalunya els trobem en tres grans blocs, que són els que formen els equipaments de la xarxa catalana. Aquests tipus són bàsicament:

Refugi bivac: construccions pensades per pernoctar en cas d'emergència, és a dir que no estan dissenyades per suportar l'estada massiva de personal. L'espai és molt petit i no disposen de cap servei llevat de l'emissora que li dona cobertura i suport, malgrat que a voltes se'n fa un ús inapropiat.

Refugi guardat: aquests tipus d'equipaments estan pensats per acollir els excursionistes que volten per la zona i que volen pernoctar amb una certa comoditat. Solen tenir servei de menjars, begudes, infor-

mació de la zona, vàter, dutxa, emissora d'emergència, telèfon, mantes, matalassos, etc. En plena temporada o en dies puntuals solen quedar petits, però la seva freqüentació (amb alguna excepció) sol ser adequada.

Refugi alberg: és el tipus més conflictiu perquè alguns equipaments són considerats sota aquesta denominació quan en realitat no són refugis pròpiament dits, sinó més aviat hotels que tampoc ho són ..., en principi tant la seva funció com els seus serveis i el confort, haurien de ser més destacables que no pas els dels refugis guardats, mentre que la seva denominació ve condicionada per la seva ubicació.

És evident que a Catalunya ens manca la figura de les *gites d'etape* que a França donen tan bon resultat

La ubicació dels refugis

Revisem ara la ubicació dels nostres equipaments. En els casos que s'ha aprofitat una construcció ja existent per adequar-s'hi, si aquest és un refugi guardat encara es pot considerar com a ben situat, però si és tracta d'un bivac la cosa ja canvia i no sempre el lloc és l'idoni. És el cas del darrer refugi, situat a la vall de Besiberri, que l'hem de considerar inadequat, perquè en aquella vall hauria d'haver estat un refugi



Refugi Mataró situat a la vall de Gerber (Pallars Sobirà) a 2.460 m d'alçada. Foto de Jordi Gironès.

guardat, donada l'activitat d'esquí de muntanya que s'hi desenvolupa o bé si havia de ser necessàriament un bivac hauria d'haver-se situat més alt i lluny de la carretera, o millor en una altra vall.

La ubicació dels refugis segueix una mena de línia d'acord amb el tipus del qual es tracta :

Refugi bivac, no guardat i situat en llocs de difícil accés (més que difícil es pot dir llarg accés), que queda lluny dels aparcaments, refugis i pobles i que, per la dificultat de la

muntanya no hi ha una presència massiva de visitants, per la qual cosa no es justifica una gran inversió, però sí que cal un suport que redueixi les possibilitats d'accident. És absurd posar un equipament d'aquestes característiques a prop dels punts de comunicació, perquè solen ocupar-se inadequadament i quan es vol fer un ús d'ells ja són plens i no és possible; aquesta ocupació inadequada sol portar també com a conseqüència l'acumulació d'escombraries, perquè els ocupants no acostumen a tenir la mentalitat que pot tenir un excursionista preparat, el qual agraeix

aquests bivacs quan en té necessitat i el troba en condicions.

Refugi guardat, normalment el seu accés ha de ser només a peu o bé amb trànsit rodat restringit (solament per al personal autoritzat), a unes distàncies relativament curtes dels aparcaments i pobles. Generalment la seva situació sol ser adequada a l'activitat que s'hi desenvolupa tant si és travessia com ascensions, sigui amb esquí, amb raquetes, a peu, en BTT, escalades, barranquisme, etc. Hi ha casos com la serra d'Ensija fora d'aquesta pauta, amb una localització dalt de tot de la muntanya totalment inadequada, per la qual cosa més valdria aterrar-lo: no té aigua gairebé mai, la seva freqüentació és pràcticament nul·la, tradicionalment no hi ha guarda i quan n'hi ha dura poc, és un desastre. També n'hi ha algun altre la situació del qual no té gaire interès des del punt de vista excursionista, però sense arribar al disbarat d'Ensija. Com el seu nom indica ha d'haver-hi un responsable que ens facilitarà els serveis de menjar, dormir, higiene, informació geogràfica, meteorològica, etc. Aquesta persona vetllarà pel manteniment de l'edifici, dels camins i la seva senyalització i retolació; i el que és molt important, la neteja de l'entorn. Cal seguir fent campanya per aconseguir que els visitants s'emportin les deixalles, malgrat que quan es va de travessa és més empalagós, però si hem portat una

llauna plena, també la podem seguir portant buida (pesa menys).

Refugi alberg, situat a peu d'una via de comunicació oberta permanentment al trànsit rodat (automòbil o tren), ha de tenir vocació muntanyenca, i cal considerar en aquesta categoria els refugis situats a les estacions d'esquí (nòrdic o alpí) i els d'entitats excursionistes situats a pobles (abans solien estar deshabitats). Considerant la seva ubicació esdevenen interessants des del punt de vista muntanyenc, sobretot avui dia que les estacions d'esquí també són estacions de muntanya. Cal distingir (i no sempre és fàcil) aquells hotels que no arriben a ser-ho per manca de serveis, i que es camuflen dins la denominació de refugi. Un refugi ha de compartir taules, dormitoris i higiènics. Això no és dolent perquè augmenta la possibilitat de fer noves coneixences. Justament per aquesta situació, els serveis que donen són els mateixos que donen els guardats, però lògicament amb més quantitat i qualitat, poden ser més còmodes i l'activitat que s'hi desenvolupa és més versàtil, perquè amb el cotxe a la porta es pot anar més lluny. Tot i això no s'ha de perdre de vista el pas de gent de travessa.

En aquests moments la xarxa de refugis a l'alta muntanya catalana és força competent i equilibrada, no és així a la muntanya mitjana on es troba a faltar la figura que abans hem



Refugi d'Ulldeter (2.220 m), situat prop del naixement del Ter i a la comarca del Ripollès. Foto de Jordi Gironès.

comentat de les *gites d'etape* franceses. Caldria crear aquesta modalitat la qual no cobreixen de cap de les maneres les cases rurals, les de pagès i les de turisme rural, perquè totes aquestes explotacions funcionen a manera de tipus hotel tant en preus com pel que fa al sistema d'explotació (cadena, agències, etc), i el que cal és un lloc on per preu i qualitat sigui possible pernoctar-hi grups o solitaris en travessia, tenint en compte que a la muntanya mitjana no hi ha grans ascensions.



Fotografia del refugi vell d'Ulldeter quan encara era dempeus.

ELS CINGLES DE SANT ROC

Ferran de la Fuente

Avui podem anar a la comarca de la Selva, fer un recorregut per la muntanya de Sant Roc i fruit dels magnífics i aeris panorames que es dividixen des dels seus vessants encinglerats.

Aquest itinerari és una travessa que comença a Amer (vall del Brugent) i acaba a Sant Martí de Llémena (vall de Llémena).

Podem fer-se dos itineraris sortint tots dos des d'Amer. El primer passant per les rodalies del llogarret de Sant Climent d'Amer i castell de Roquesalbes, per la pista que surt a l'inici del poble (costat d'Anglès) i el segon per l'ermita de Santa Brígida que allarga en una hora la travessia. Descriurem aquest segon itinerari que afegeix l'atractiu de la pujada a l'ermita penjada a la cinglera i permet gaudir de la vall del Brugent, Amer i muntanyes veïnes a vista d'ocell.

Sortirem d'Amer per la carretera en direcció a Olot, i després de passar un semàfor i un pont, cercarem a la dreta la pista—hi ha un pal indicador—que duu, fent giragonses, a l'ermita que veurem dalt del cingle. Un corriol marcat amb pintures de diversos colors puja molt dret—rarament pendent amunt, creuant o passant molt a prop de la pista.

Arribarem a l'ermita al cap de 45 minuts. A l'esquerra de la façana hi ha una font dedicada a Sant Bernat. Més a l'esquerra de la font, unes marques blanques i d'altres de blaves i negres pintades sobre les roques ens indicaran el camí que haurem de prendre. Després de passar per una pedrera abandonada ens fixarem únicament en els senyals blaus i negres perquè els blancs ens durien de nou a Amer per un bonic camí que baixa pel torrent de can Catau.

Durant una hora tindrem un bon camí de pista. Només caldrà estar atents als senyals blaus (força deteriorats en algun lloc) i anar deixant a banda i banda les pistes que no ens interessin. Pals indicant els diversos llocs possibles d'anada ens ajudaran a no errar la ruta. Deixarem a l'esquerra les pistes que porten a Sant Esteve de Llémena, al castell d'Ares, a la Barroca i a l'ermita de Nostra Senyora de Lena. Per la dreta deixarem la pista que baixa cap a la font de Can Catau i el caminet que puja a Tres Rocs. Hi veurem altres pistes, però el seu abandó indicarà clarament que no ens interessin. A la bifurcació de can Catau un rètol ens indicarà el camí al coll de Puliol, el camí s'enfila i aviat passarem pel costat d'una petita masia que queda sota nostre a la dreta. Al cap d'uns quinze minuts passarem pel costat dels camps i pista que porta a can

*Cinglera de
Sant Roc des
de la vall de
Llémena*



Llapard, que identificarem fàcilment pel petit rètol circular a manera de senyal de trànsit que hi ha a l'entrada.

Als deu minuts d'haver deixat can Llapard haurem d'estar molt atents al camí, perquè haurem de deixar la pista quan aquesta dóna un tomb sobtat a la dreta obligat pel relleu de la muntanya i prendre un camí que surt per l'esquerra en el mateix sentit que porta la pista abans del tomb. Aquest camí té l'aspecte d'estar en desús. De fet, són un parell de roderes que segueixen pel llom en suau descens i que al cap de quatre o cinc minuts arriben a una bifurcació en la qual unes alzines, amb senyals de color blanc i vermell, ens indicaran que som en el camí que duu a Sant Roc. El camí utilitzat ens pot estalviar uns 15 minuts. De passar desapercebut i continuar per la pista trobaríem, més endavant, el pal

indicador del camí a Sant Roc.

Tornant a les alzines pintades de blanc i vermell, haurem de prendre el camí que surt perpendicular a la nostra esquerra. Poc després a la dreta, i quasi cap al darrera, hi ha un camí marcat amb una fletxa vermella que ens podria induir a error. Oblideu-lo. Continuarem en el sentit que portàvem. La pista es va difuminant—és el punt més perdedor de l'excursió— i convé estar molt atents a uns punts blancs que lleugerament a la dreta s'introdueixen entre la vegetació en suau descens a la recerca de la riera de Sant Climent, que creuarem en un lloc obert i amb el terra de roca. A l'altra banda de la riera un gran senyal de color blanc ens ajudarà, en cas de dubte, a trobar el camí.

Aquest continua fins a l'ermita de Sant Roc per un sòl generalment de roca llisa en suau ascens marcat, de

tant en tant, amb unes línies de color blanc. Prop de Sant Roc cal remuntar unes graonades de pedra, senyal inequívoc que no hem errat el camí. Cinc minuts després haurem arribat a l'ermita, tot just al costat de la cinglera. Exquisit panorama el que podem gaudir des d'aquest lloc. Des de l'inici del camí de Sant Roc fins a l'ermita haurem trigat uns 55 minuts. L'esplanada que envolta l'ermita és un lloc idoni per reposar forces i descansar una estona.

Durant tot l'itinerari, i només amb petites intermitències, trobareu el terreny cobert de milers de petits fòssils de forma lenticular de mides que van des de pocs mil·límetres fins a uns dos o tres centímetres. L'altiplà de Sant Roc està constituït per un tipus de roca plena d'aquests fòssils que en desfer-se folren pràcticament

el sòl.

Reprendrem la marxa pel camí, situat a llevant de l'ermita, marcat amb punts vermells que ressegueix la vora de la cinglera i als 35 minuts, un corrioret que surt d'un roques planes a la dreta, marcat amb fites de pedra i punts vermells ens durà en 35 minuts més de baixada a Sant Martí de Llèmena, final del recorregut.

Horaris:

Amer - Santa Brígida :

0.45 h. parcial 0.45 h. total

Santa Brígida - can Llapard :

0.50 h. parcial 1.35 h. total

Can Llapard - Sant Roc :

1.00 h. parcial 2.35 h. total

Sant Roc - Sant Martí de Llèmena :

1.10 h. parcial 3.45 h. total



SORTIDA DE VETERANS AL MONTARDO

Jordi Farràs

Aquest any 2001, la sortida de veterans que com cada any, i ja en van XVII edicions, organitzen el Marcel·lí i el Pere, ha estat com sempre un èxit tot i que en haver de caminar fins al refugi una hora ha limitat una mica l'assistència. Amb tot i això érem 33 persones repartides en tot terrenys (ja va essent una tradició poder fer alguna pista forestal).

Sortírem de Sant Just el dissabte dia 7 a les set del matí, això teòricament ja que sempre hi ha algú que en el seu llit si està millor que anar a caminar, però, tot i així sortírem en direcció a Balaguer per seguir fins a Benabarri on esmorzàrem a l'àrea de picnic que hi ha, per seguir després la marxa vers la Val d'Aran, concretament a la vall d'Aiguamòg. Per anar a aquesta vall s'agafa la carretera en una corba que hi ha a Tredòs i s'enfila amunt fins als banys de Tredòs. A partir d'aquí ja és pista bona fins a Aiguamòg, on hi ha habilitada una petita zona de pícnic amb taules, però no hi ha res per deixar les deixalles que ens les hem d'endur. La vall és molt maca amb els seus rierols i els seus planells plens de flors i d'herba, l'aigua sura

per tot arreu i és neta i, fins i tot, en el riu hi podem veure truites, i trobar algun bolet si és època. En una paraula: gaudir d'una estada en plena natura si tenim la sort de no trobar gaire gent. En aquesta vall vàrem dinar, però abans es va muntar una avançada conduïda pel Rius per anar a comprovar l'estat de la pista que ens duria a la Vall de Valarties, aquesta avançada va durar una hora. Després de dinar, i com que ja havíem descansat molt, ens decidírem a seguir la pista fent grups de tres cotxes. La pista continua i arriba al començament del camí que puja a la presa de Colomers —aquesta pista no la recomano si no s'hi va amb un tot terreny—, més amunt hi ha un revolt d'obligada parada des d'on es divisa tot el cercle de Colomers amb el Tuc de Colomers, majestuós al mig. Seguim la pista i a la nostra dreta i al fons podem veure el Pla de Beret i les pistes de Vaquèira.

Més enllà arribem als plans de Pruedo i, davant nostre, ja albirem el Montardo d'Aran, motiu pel qual decidim parar-nos en el prat per gaudir del paisatge i descansar una bona estona fent fotografies. Seguim la pista fins arribar a la que puja d'Arties, lloc on havíem de deixar els cotxes segons ens va comunicar el guarda del refugi, però en veure que no hi havia cadenes vàrem continuar

amb els jeeps fins al final de la pista que ja era ple de cotxes. En aquest final de pista ja s'hi arribava abans, però actualment la pista és molt pedregosa i només la recomano per a jeeps.

A partir d'aquí comença la pujada al refugi de la Restanca, lloc de sopar i dormir. Ara donem pas a la vertadera sortida de veterans; aquí ja tothom comença a deixar pes i posar-se la roba adequada, els bastons les botes, la crema per al sol, el barret i el que us podeu imaginar. Aquí ens trobem amb el Jordi de la Riva, la Nuri Mitjans i la Conxita, i comencem a pujar pel mig del bosc per un camí empedrat al començament i molt bonic, però aviat comencem a notar la falta de fons que patim els qui no anem massa per la muntanya. Amb tot, val la pena la pujada perquè a cada racó i a cada prat gaudim d'una imatge que només es pot veure en aquesta època quan tot és ple de flors i papallones de tots colors. Així arribem als peus de la presa la qual travessem per anar al refugi nou de la Restanca on fem el repartiment de les habitacions i tot seguit anem a sopar; un plat d'escudella i una botifarra i ja podem sortir al carrer a fer petar la xerrada i el corresponent concert fins a les deu de la nit quan es fa silenci al refugi. El director, en Marcel·lí, ens fa cantar i com sempre en gaudim i no és per dir-ho, però aquest any va sortir força bé, i fins i tot teníem oients que deien

que feia molt de temps que no sentien cantar en un refugi..

Diumenge dia 8 a les set del matí. Tots a esmorzar el mínim: un cafè amb llet i pastes. Els primers en acabar ja ens calcem les botes i muntanya amunt. Agafem el camí que surt del refugi per l'esquerra i remuntem amb forta pujada l'aigua que baixa de l'estany de Cap de Port on arribem i esperem per retrobar-nos tots. Ja albirem que el dia no acompanyarà, tot són núvols i no pinta gaire bé, però tenim ganes de pujar i així continuem, ara vers el Coll de Güellacrestada on, després de les corresponents parades i de restar separats, hi anem arribant de mica en mica. Ara divisem l'estany de Monges, però com que no estem per aturar-nos continuem el camí amunt vers al coll final del Montardo on, quan arribem, ens hem de posar els folres ja que el fred es fa notar. Comencem a pujar pel vessant est cadascú per un lloc diferent, però com que no hi ha pèrdua arribem al cim del Montardo a les 10.30 hores. Esperàvem veure una bona vista però el màxim que arribem a veure és l'estany de Mar i el que ens envolta més a prop, això sí, tenim una temperatura de 3 graus pel que restem molt tapats i a recer del vent, ens fem la corresponent fotografia de grup i seguidament tornem vers el refugi tornant a passar pel camí que hem pujat, reagrupant-nos a l'estany de Cap de Port on, com és tradició,

*Descansant sota
el coll de
Güellacrestada.
Foto de Jordi
Farràs.*



el company Higini —que mai no té fred—s’hi va posar per fer una nedada com aquell que no passa res, els altres vàrem descansar i veure aigua. Algú, amb una mica de sort, va tenir el privilegi de poder veure una marmota al damunt d’una roca, els altres només sentírem els seus xiscles.

Reemprenem la baixada i arribem al refugi a les 12.30 hores. Tot seguit cadascú es dedicà a preparar les seves coses i els més afortunats es varen poder dutxar previ pagament i temps de fer cua. Vàrem demanar de poder dinar més aviat per poder sortir abans vers els cotxes, cosa que acceptaren i a les 13 hores ja estàvem dinant macarrons i carn amb bolets. Mentre uns prenen cafè i copa d’altres preparaven ja les motxilles per tornar aviat pel mateix camí del dia anterior. Aleshores sí que feia sol i calor. A mesura que arribàvem anàvem pujant als cotxes i quan eren

plens ja ens acomiadàvem i cap a casa.

Això sí, el nostre president, Jordi Gironès, com que s’ho sap muntar molt bé es va quedar a Arties on l’esperava la Josefina per començar una setmana de vacances a la Val d’Aran. La resta, tots cap a Sant Just que falta gent, però tots anàvem parant per comprar pa a Pont de Montanyana, fruita a Alfarràs i el vi, però, estava tancat motiu pel qual ens vàrem quedar sense poder-ne comprar. Arribàrem aviat a casa esperant un altre any.

La conclusió de la sortida és que a part de ser lluny per poder anar-hi dos dies ens ho vàrem passar molt bé i esperem que els dos organitzadors ens tornin a sorprendre l’any vinent amb un nou cap de setmana igual com tots els anteriors que han estat fabulosos.

Ànim i fins a l’any vinent que us esperem!

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de gener del 2002

—Es comenta la necessitat de millorar l'adquisició de mapes i guies per a la nostra biblioteca, la qual cosa es posarà en pràctica tot seguit.

—Es debat la manca d'iniciatives del Patronat de Collserola dirigides a mantenir més contactes i intercomunicació envers les entitats de l'entorn de Collserola. Una prova la trobem amb el fet de tenir un representant, Joan Fernàndez, que mai no és consultat ni convocat a cap reunió.

Reunió del 5 de febrer del 2002

—Es fa una valoració positiva de l'Assemblea General celebrada el 2 de febrer, amb l'assistència de 34 socis, en la que es van fixar les noves quotes en euros: Soci Ateneu 9, Soci Protector 28, Soci Infantil 8, Soci Ateneu Jubilat 5 i Soci Protector Jubilat 14.

—L'Albert Cortès s'incorpora a la Junta després d'haver-se ofert per entrar a l'esmentada Assemblea.

—Es valora negativament la decisió de la FEEC de condicionar les seves subvencions al fet que tots els participants estiguin obligatòriament federats en caminades, marxes, etc.

FONS BIBLIOGRÀFIC

Relació dels darres llibres i mapes adquirits per la SEAS:

—**Ruta de la Pau (Batalla de l'Ebre).** Conjunt de PR's a l'entorn de les serres de Pàndols i de Cavalls. Editat per la FEEC el 1999.

—**Caminem per l'Alt Penedès.** Llibre de la nova col·lecció La Butxaca de Muntanya amb força suggeriments per fer excursions en aquesta comarca. Editat el 2001.

—**La formació de les xarxes de transport a Catalunya (1761-1935).** Llibre que ens ha estat donat pel seu autor Jaume Font i que té un interès directe amb el cicle temàtic d'enguany sobre Vies de Comunicació en el qual participa aquest autor del nostre poble. Editat per Oikos-tau el 1999.

—**Mapa de Collserola.** Editat per l'Editorial Alpina a escala 1:20.000 l'any 2001. Es tracta d'un mapa de la nostra serralada que per fi podem considerar imprescindible.

—**Mapa de Sant Llorenç del Munt.** Editat per l'Editorial Alpina a escala 1:25.000 l'any 2001.

—**Mapa comarca del Pallars Jussà.** Editat a escala 1:50.000 per l'ICC.

—**Mapa comarca de la Terra Alta.** Editat a escala 1:50.000 per l'ICC.

2n. CICLE D'INICIACIÓ A L'ALTA MUNTANYA “FULGENCI BAÑOS”

Adreçat a nois i noies a partir dels 15 anys

Objectiu:	Donar els coneixements necessaris per poder organitzar i realitzar sortides a l'alta muntanya en qualsevol estació.
Temàtica:	El material: roba, calçat, motxilla, ... Les eines: piolet, grampons, ... L'orientació a la muntanya: ús de plànol i brúixola La preparació
Durada:	de gener a octubre del 2002
Calendari:	12 de gener: Serra d'Ensiya (Berguedà) 23-24 de febrer: Ulldeter (Ripollès) 13-14 d'abril: pic de l'Estanyó (Andorra) 25 de maig: pic del Carlit (Capcir) 29-30 de juny: Punta Alta (Alta Ribagorça) 14 de setembre: pic de la Coma d'Or (Arieja) 26-27 d'octubre: Medacorba (Pallars Sobirà)
Inscripcions:	a partir de l'11 de desembre al local social de la SEAS, dimarts i divendres de 8 a 9 del vespre. Els menors de 18 anys han d'aportar el permís dels pares/tutors. Els drets d'inscripció seran de 3.000 ptes., dóna dret a la llicència federativa per a l'any 2002
Informació:	www.florsloreto.com/seas I al telèfon 93.372 84 43

Vine a passar-t'ho bé i a viure
amb intensitat la muntanya amb la SEAS

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVI, núm. 239

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Jordi Gironès, Antoni Anguera i Ferran de la Fuente (taula de redacció), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (autoedició).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Cingle de Sant Roc, situat a la vall de Llémna. Fotografia de Jordi Gironès

Calendari	194
Editorial: Què en serà de Collserola?	195
Els refugis a Catalunya (tipus i ubicació), per Jordi Embodas	196
El cingle de Sant Roc, per Ferran de la Fuente	200
Sortida de Veterans als Montardo, per Jordi Farràs	203
Informació de la SEAS	206
Cicle d'iniciació a l'alta muntanya "Fulgenci Baños" per a joves	207

Amb la col·laboració de:



Ajuntament de
Sant Just Desvern



CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64



DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52



FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03



FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59



LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES